kris. Moeder vroeg direct verachtelijk: „Wat is dat voor rommel?" en Willy voorkwam een onaangenamen uitval van Jan, door voor te stellen, dat Moeder zich eerst eens heerlijk moest verfrisschen, dan zouden ze later wel weer spreken.

Na den eten, onder een kopje thee, kwamen de antiquiteiten ten tweeden male op de proppen. Moeder, wat zachter gestemd door het verhaal van de zoo gemakkelijk verdiende tien gulden, oordeelde niet meer zoo nuchter-verachtelijk, kon zich evenwel toch niet met de rariteiten vereenigen, schudde bij al het tentoongestelde haar hoofd lang en afkeurend, doch zonder iets te zeggen. Alleen de antiek Engelsche bordjes met de oude-Duitsche spreuken droegen haar goedkeuring weg. — „ Daar heb je tenminste nog wat aan," zei ze. „Daar kun je nog wel eens poffertjes van eten." — Wil zweeg, Jan zweeg ook. Moeder, de bordjes aandachtig bekijkend, merkte nog op: „Vroeger gebruikte ik altijd zoo'n bord in de keuken, voor de boter. Weet je nog wel Wil? Jij hebt het nog gebroken." Willy wist het niet meer. Jan bebeet zijn snor driftig. Moeder was hopeloos.

II.

Moeder bleef twee weken logeeren, en ze bracht in dien tijd veel onrust en verwarring op het knusse bovenhuisje, door haar groote antipathie tegen alles wat antiek was, of antiek kon zijn. Als ze met Jan ging debatteeren, wat Willy niet altijd voorkomen kon, was steeds de slotsom van haar beweren: „Je kunt van mij wel ouwerwetsche spullen krijgen; ik heb nog een flacon van mijn grootmoeder, en nog van die lange oorbellen.

JAN TOOROP - HET HEILIGE SCHREED.

Bij den uitgever L. J. Veen te Amsterdam is verschenen: Leo van Puyvelde, „Het Heilige Schreed" van Jan Toorop. Prof. Van Puyvelde geeft in dit mooi uitgevoerde boekje een lezenswaardig overzicht van den ontwikkelingsgang van Toorop's veel besproken en bewonderde teekening, die zich thans in het Stedelijk Museum te Amsterdam bevindt.

HET „EMMABLOEMPJE" TE AMSTERDAM.

Een tweetal Belgische militairen, die zich door de schoone verkoopsters laten verschalken en hun bijdrage voor het goede doel offeren. (*V.F.B.*)

Maar verdoe jullie toch asjeblieft je goeie geld niet aan al dien rommel, waarvan je nog niet eens weet, of het wel antiek is." Het gezicht van Jan bij een dergelijke tirade, vooral wanneer hij van den flacon en de oorbellen hoorde, was de moeite van het bestudeeren waard.

Overdag, als Jan naar kantoor was, sprak Moeder ernstig met Willy. Wil moest vertellen wat alles zoo ongeveer gekost had. En Wil, die door Moeder „opgewarmd" werd, zooals Jan bromde, noemde prijzen, waarvan Moeder schrok met veel uitroepen als: „Och lieve help, hoe heb je zoo dom kunnen zijn Wil, om Jan daar nog in te steunen, ik had jou wijzer willen hebben. Al dat goeie geld . . . ." en dan zweeg Moeder hoofdschuddend.

Wie weet hoe ver Moeder Willy niet had kunnen brengen, als ze maar gebleven was. Maar na twee weken reisde ze af, nadat ze Wil een bankje van honderd in de handen gestopt had. „Voor jou alleen hoor! Jan geeft het toch maar aan onnutte dingen uit," had ze gezegd. Willy's afscheid was dan ook zeer hartelijk, zelfs aangedaan geweest. Moeders laatste woorden tot Jan waren kernachtig: „Ik had nooit kunnen denken, dat zoo iets in jou stak, anders had je mijn dochter zoo grif niet gekregen." — Dat afscheid was dus eenigszins pijnlijk geworden.

De eerste dagen na Moeders vertrek, was er iets tusschen Jan en Willy, wel geen ruzie, geen onaangenaamheden. Maar toch, er was iets waar ze beiden niet over spraken. Tot Jan op zekeren dag drie prachtige trossen druiven meebracht, waardoor Willy zoo teeder gestemd werd, dat ze meteen van Moeders douceurtje vertelde. Voor die honderd gulden kocht Jan een muurkleed en een antieke kast. Het muurkleed was prachtig bewerkt, en het schitterende pauwenveer-motief glansde warm tegen donkeren achtergrond.

Willy doopte het direct het pauwenkleed. En werkelijk had het pauwenkleed succes. Jan, die op kantoor algemeen de antiquair genoemd werd, kwam door een kennis in aanraking met een schilder, die beloofde de verzameling eens te komen kijken. Hij kwam werkelijk op een avondje, nam evenwel veel meer notitie van lieve, zachte, blonde Wil dan van de collectie oudheden.

MEINA IRWEN. (*V.F.B.*)

Mevrouw Meina Irwen, die voor enkele jaren een uitstekende reputatie als tooneelspeelster genoot, wijdt zich thans aan de danskunst, waarmede zij een onverdeeld en wèl verdiend succes oogst. Hierboven een portret van haar, in een van haar laatste créaties, de „danse du poignard."

HET „EMMABLOEMPJE" TE AMSTERDAM.

Zelfs de bij iederen Amsterdammer bekende Harmonicaspeler van het Plein ontkomt aan het „gevaar" niet. (*V.F.B.*)

Alleen het muurkleed trok dat gedeelte van zijn attentie, hetwelk hij nog niet op Wil geconcentreerd had. En het kleed kocht hij, voor het dubbele van den prijs, dien Jan er voor besteed had. Toen hij wegging, drukte hij Willy lang de hand, en Jan, die hem uitliet, kwam weer binnen met de grimmige opmerking: „Die vent komt hier nooit weer binnen de deur!"

VOOR DAMLIEFHEBBERS.

Door de Haarlemsche damclub is verleden week een eendaagschen groepenwedstrijd uitgeschreven die zeer veel belangstelling had. Wij geven hier de deelnemers, poseerend voor onzen fotograaf. (*V.F.B.*)

BETROUWBAARHEIDSRIT A. S. C. — OLYMPIA.

Door de „A. S. C. — Olympia" is verleden week een betrouwbaarheidsrit georganiseerd, van Groningen naar Amsterdam, waaraan bekende sporters deelnamen. Onze foto geeft de deelnemers v. d. Wiel, Erkelens en Braak, die het eerst te Harderwijk aankwamen. (*foto Du Houx*).